

מסורת הש"ס

א) לקמן קמ' קמ' קמ' קמ' קמ'
ב) סוסה לה וכלה בל
ג) סוסה לה ע"פ (מסכת)
ד) חולין מהו (ז' ד) (סוסה)
ה) ע"פ (מ"ט) ע"פ ע"פ ע"פ
ו) חולין מהו (ז' ד) (סוסה)
ז) ע"פ (מ"ט) ע"פ ע"פ ע"פ
ח) ע"פ (מ"ט) ע"פ ע"פ ע"פ
ט) חולין מהו (ז' ד) (סוסה)

גליון הש"ס

תוס' ד"ה אמר ר' יהודה וכו'
ובסוף להו' ד' יהודה וכו'
ע"פ תוס' ד"ה אמר ר' יהודה
ע"פ תוס' ד"ה אמר ר' יהודה
ע"פ תוס' ד"ה אמר ר' יהודה

מוסף רש"י

חצוצרתא שפיעה וכו'
סוף (א) וכו' ר' יפורא
סוף (א) וכו' ר' יפורא
סוף (א) וכו' ר' יפורא
סוף (א) וכו' ר' יפורא
סוף (א) וכו' ר' יפורא

רבינו הגנאל

ותנא מילטין שטר
וחצוצרות ותנא מילטין
שטר ולא חצוצרות
ואוקונא דחיה חו' יהודה
הא ר' שמעון הוא ר'
גמיה
תחתן
חידון ערך כהן מדליקין

במה מדליקין פרק שני שבת

לסיווק עני. שעל היצבור לפרנסו: הא ר' יהודה. שופר מוטלמן
ותוצרות אין מוטלמן דמוקא הוא אבל שופר מוטלמן לוי עזוי
כדאמרן לעיל: הא. דקמי תרוייהו מוטלמן ר' שמעון היא דלית
ליה מוקא: הא. דקמי אף שופר אין מוטלמן ר' נחמיה דאמר

לתינוק בציבור נמי הוי לגמע לתינוק עני ותו
הא דתניא כשם שמטלטלין את השופר כך
מטלטלין את חצוצרות מני אלא לא קשיא
הא ר' יהודה הא א"ר' שמעון הא ר' נחמיה
ומאי שופר נתי חצוצרות כדרב חסדא דא"ר
חסדא ר' הני גמלי מילא אישתני שמייהו מכו
חרב בית המקדש חצוצרתא שופרא שופרא
חצוצרתא למאי נפקא מינה לשופר של
ראש השנה ערבה צפצפה צפצפה ערבה
למאי נ"מ לולב פתורה פתורה פתורהא
פתורה למאי נ"מ למקה ומכור אמר אבי
אף אנו נאמר הובלילא בי כסי בי כסי
הובלילא למאי נפקא מינה למחט
שנמצאת בעובי בית הכסות דמצד אחד
כשירה ומשי עדיים טריפה אמר רב אחי
ר' אף אנו נאמר בבל ר' בורסיף בורסיף בבל
למאי
יהודה אפי' לזוך גופו ומקומו: הא ר' שמעון. דלית ליה מוקא
אלא מוקא מממת חסרון כס ודוקא לזוך גופו או מקומו הוא דשרי
אלא מחמה לל מודה ר"ש דאסור דתן צפרק כל הכלים [ולקמן דף
קכג]: נוטל אדם את הקורנס לפעו צו את האגוזים קורנסו לחתון
צו דבילה אל מחמה לל אסור וכו' שמעון היא מדקמי סיפא
מחט של די לטיל צו את הקון ובהנתקן [פיהרין דף פד]: מוקי לה
כו' שמעון ופשיה האורג [ולקמן ק]. נמי מוכח מינה דמפסי מורסא
מוחר לכתחילה והיא דמפסי מורסא מוקמא כר"ש ברסי פ' ח' שריס
[ולקמן דף ק]: וכו' בתרא [ולקמן קמ]. נמי פשיטא לן דמתניתין דכל
הכלים אמאי כר"ש דקאמר דמוקא מממת חסרון כס מודה ר"ש
הא ר' נחמיה. היא דאסרה שופר ותוצרות דתניא צפרק חבית [ולקמן דף קמ]. אפי' תרודו אפי' טלית אפי' סכין אין מוטלמן
אלא לזוך תשמישן ופי' בקוטרם תשמישן המיוחד להם ומשמע לפי' דכלי שמלאכתו לאיסור אסור לטלטלו לשום זורך דהא
מיוחד למלאכת איסור ואכן נעתינן שיהא מיוחד לזוך אותו דבר שטעלו בשבת וקשה לר"ש דאמר צפרק חבית (ג"ו סס) וחולות של חסרים
וג' גרובות מחיר אבל לא מפיקו ולא חותך ומוקי לה כו' נחמיה וכן צפרק ככל מערבין (עירובין דף לה. סס) הלא במעולו דקטיר במתנא
ובעו סגינא למיפקיה ומוקי כו' נחמיה ואמאי אסר בסכין כיון שהוא עומד ומיוחד להחיה והר"י שמעון הזון הקשה לפירוש הקוטרם
דהיכי קאמר רבא צפרק כל הכלים [ולקמן דף קמ]. ואחא ר' נחמיה למימר דאפי' כלי שמלאכתו להיתר לזוך גופו או לזוך מקומו אין
מחמה לל לא היכי שרי לזוך מקומו והלא אין זה תשמיש המיוחד לו (אודותק ר"מ לומר לפי' הקוטרם דקערות אחר שאכלו בן דדך
להסירן כל שעה חשיב זורך מקומו תשמיש המיוחד לו ונראה לר"ת דלא שרי ר' נחמיה אלף תשמיש הרגיל לעשות צו בחול אפי' איתו
תשמיש המיוחד לו ואפי' דבר שמלאכתו לאיסור שרי כיון שדרך אותו תשמיש לעשות ממנו בחול כגון קורנס דמעו צו בחול אפי' איתו
וקורנסו לחתון צו את הדבילה והיינו לזוך תשמישו דקאמר כלומר מה שרגיל לעשות צו בחול ולא אחא לפוקי אלף מחמה לל וכגון
תשמיש שאינו רגיל לחתון כגון חולות של חסרים בסכין או מעולו דקטיר במתנא ושופר נמי אין דרך בחול לגמט צו מים לתינוק
והקשה כללים דתניא צפרק כל הכלים [ולקמן דף קמ]: אין מסויקין כללים כו' ומוקי לה כו' נחמיה ומוכי ר"ת דאמר צפרק כל הכלים
(ג"ו סס) דתן כל הכלים מוטלמן לזוך ואלא לזוך ר' נחמיה אמר אין מוטלמן אלף לזוך ומפרש רבה בגמרא דבר שמלאכתו להיתר
לזוך גופו ולזוך מקומו דבר שמלאכתו לאיסור לזוך גופו או לזוך מקומו לא יסתחא מה לו להציר דבר שמלאכתו לאיסור כיון
דמתניתין לא חייבי אלף במלאכתו להיתר אלף ודאי משום ר' נחמיה נקטיה דבעי למימר ואחא ר' נחמיה למימר דאפי' דבר שמלאכתו
להיתר כו' ומשום דמשום ר' נחמיה מלאכתו להיתר מלאכתו לאיסור דלר' נחמיה תרוייהו לזוך גופו שרי ולזוך
מקומו לא ולרבא תרוייהו לזוך גופו ומקומו שרי מחמה לל לא ולשון אפי' משמע נמי הכי:

למחט שנמצאת. דתניא בבלו טרפות [ולקמן דף ג. וסס] ובהמדר (מסכות דף עו.): מצד אחד כשירה מצ' לדדין טרפה ופי' בקוטרם
בעובי בית הכסות הוא דאיכא לפלוגי בי אכל בהמס אפי' מצד אחד שלף נראה הנקצ לחון טרפה דאין צו סתימה
והקשה הי' אליעזר ממי' דהא תנן (המסס וזית הכסות שניקבו לחון משמע דבהמס נמי לא מיטרפה אלף בנקב מפולס ואורי'
דהאי לחון לא נגמרי לחון אלף כלומר לז' חון לאפקוי ניקצו זה לחון זה דכשירה דקמינן תר הכי וקמ"ל דמצד אחד כשירה אפי'
ניקב עור אחד שלם אבל הא דקמינן מצ' לדדין טרפה אין חידוש אי נמי מצ' לדדין טרפה נמי חידוש הוא דקמ"ל אפי' ששבו על
המסס וכו' שמגן כמו חלולות שנקב יוריס מעמידין אותה דכשירה קמ"ל דהנא טרפה וכו' אמר דבהמס נמי מצד אחד כשירה
ופשיטא דלא היא טרפה אפי' ניקב נקב מפולס לחון דאין סכרף שיהיה טרפה בשום מקום אלף נקב מפולס והא דנקט דברייתא בית
הכסות לאשמעינן מצד אחד כשירה אפי' ניקב עור שלם ונפקא מינה הא דשמעינן דאשתני שמייהו אפי' דייגס שוב דאי לא
אשמעינן הי' דהאי דקמינן שגמלח בעובי בית הכסות היינו דקרו השתא בי כסי שאין לו אלף עור אחד והוא אחי למימר דדוקא
בהווא מצד אחד כשירה אבל במאי דקרו הובלילא אפי' מצד אחד טרפה כיון שניקב עור אחד שלם להכי אשמעינן דאשתני שמייהו דאפי'
בהובלילא מצד אחד כשירה ועוד אורי' דמענו למימר כפי' רש"י דבהמס אפי' מצד אחד טרפה דחיישין שמה וזו הבריא
כמו ישב לו קון צושיט' דהכי הלכתא הכס דחיישין שמה הבריא ומחשיין לפסק דרוסא ואפי' למאן דלא חייש הכס בןקן שמה במחט
שהוא דק חייש והא דבעי באלו טרפות ניקבו לחון היינו כגון דיעשינן דשוב לא הבריא כגון שאלנה מחט פנימי ושחטה מיד: נפקא

לו.

עין משפט
נר מצוה

קלח א מ"י פכיה מנלי
שכח ב' ג נתן לזון
ס' תשיע' אית ס' ס'
סעיף ג ד:

לעני רש"י

צ"פ ח"ל. הקיבה
השלישית של פעיל הנוחה.
פאנ"א [פנ"א]. הקיבה
הראשונה של מע"י גרה.
דובולין. קיפול קיבה
השניה של פעיל גרה.

חום ישנים

(א) ויער קקס ס' דלי'
אפי' (סס) לניה אלניה דריג'
קפיות היכי משלטיל לני
ילניה דריה מו נתח ס' לא
מטלטל אלף למשום
המיות ודומק רית ס' :

רב נסים גאון

למאי נפקא מינה למחט
שנמצאת בעובי בית
הכסות. תגר אצל דין
[ומצא עיקר וז' צפרק אלף
טריפות וז' ו' ובהמסות
צפרק הסרי ודף ע'ו.]